

28. říjen roku 1918

Ačkoli kniha tato založena byla až roku 1921, považuji za svou svatou povinnost, zmínit se na tomto místě o tomto, památném a pro náš národ československý slavném dnu. Zajisté péra povolanějších mužů zvěčnila den ten na jiných místech a já věnuji dle svých slabých sil nejvřelejší upomínku do této knihy ny věčnou paměť nám i budoucím.

V památný den našeho osvobození z otroctví rakouského, dne 28.října poskytovala obec naše obrázek venkovské dědiny, kde každý šel po své práci a za svým povoláním zkrušen dlouhou válkou a starostmi, jak bude dál. Kdy už bude konec války? Tanulo každému v myslí.

Pravda, poslední dobou proskakovaly různé pověsti, ale duše, zakřiknuté dlouholetou porobou se ani neodvážili uvěřit, že by mohl tento válečný a otrocký stav se změnit. Jen v největší tajnosti sdělovali si někteří občané své úsudky o stavu věci a možnosti našeho osvobození naším vojskem zahraničním „Československými legiemi.“

Toho dne ráno občan Vilém Husník/ majitel statku čís.10 / odešel do okresního města Loun za svými záležitostmi. O půl čtvrté hodině odpoledne vrátil se domů, nesa radostnou zprávu, že telegraficky sděleno všem státním úřadům, že říše Rakousko-Uherská se rozpadla a v Praze Národní výbor prohlásil Československý stát samostatným. Byla to zpráva velice radostná a tak překvapující, že mnozí ani uvěřiti nemohli. Zanechalo se práce a občané rokovali o této velkolepé události. Tiskli si radostí ruce a někteří se radostí objímali. I slzy radosti byly vidět v některých očích. Večer pak se občané shromáždili v hostinci „U Ríchtrů!“, kde zpívali naše milé národní písně: Národní hymnu „Kde domov můj“, „Hej Slované“, „Spi Havlíčku“ a více jiných písní. Podotknouti nutno, že tyto písně ještě předešlého dne, tj. 27. října 1918 byly nám Rakouskou vládou zakázány zpívat. Na zazpívání jedné z nich byl již slušný kriminál, neb prý to byl zločin vlastizrady. Před půlnocí se občanstvo rozešlo, blahopřejíc si navzájem k našemu osvobození s provoláním slávy i zdaru našemu novému svobodnému státu a jeho hlavním tvůrci, nynějšímu panu prezidentu naší republiky Československé.

Z příslušníků naší obce sloužili u Československých legií následující občané:

Sára Čeněk, italský legionář, ženatý z čísla 19

Černý František, italský legionář z čísla 17

Zelenka Václav, ruský legionář, svobodný z čísla 7

Sára Václav, ruský legionář, svobodný z čísla 5

Vojtěch Václav, italský legionář, ženatý z čísla 22

Stříbrný Josef, ruský legionářský praporčík a emisar Československé armády v Rusku z čísla 10. Poslední zemřel útrapami válečnými na Kavkaze, nedočkal se návratu do své osvobozené vlasti a své rodné obce. Budiž mu Ruská země lehkou! Ostatní legionáři vrátili se do své rodné obce zdrávi. Buď jim zdar!

(Pešula František, kronikář)

Oběti světové války 1914 – 1918

Tato hrozná válka vyžádala si z příslušníků obce naší následující oběti:

Vilém Vojtěch – syn domkáře z č.22 mrtev

Josef Vojtěch – syn domkáře z čísla 22 mrtev

Čermák Adolf – syn obchodníka s dobytkem z čísla 28. mrtev

Čermák František – syn obchodníka s dobytkem z čísla 28. mrtev

Podaný Josef – zemřel v srbském zajetí – z čísla 8

Stříbrný Josef – legionářský praporčík z čísla 10. zemřel (viz legionáři)